

LBRIS

We know
books

**LISA
JEWELL**

**NIMIC
NU E
ADEVĂRAT**

Traducere din limba engleză și note
IRINA-MARINA BORTOI

LITERA
București

None of This is True
Lisa Jewell
Copyright © 2023 Lisa Jewell Ltd
Imagine copertă: Getty Images

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Nimic nu e adevărat
Lisa Jewell
Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și filii
Redactor: Mona Apa
Corector: Ionel Palade
Copertă: Flori Zăhău-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JEWELL, LISA

Nimic nu e adevărat / Lisa Jewell; trad. din
lb. engleză și note: Irina-Marina Borțoi. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-008-0

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.; note)
821.111

PROLOG

Iese împleticindu-se din foaierul hotelului, răcorit de aerul condiționat, în căldura albă și aburindă a nopții, iar asta nu are deloc darul să-l trezească. Îl face să se simtă cuprins de claustrofobie și panică. Sudoarea, care parcă e alcool pur, îi răsare iute pe piele, umezindu-i șira spinării și șalele. Cum poate să fie atât de cald afară la trei dimineța? Și ea unde e? Unde e? Se întoarce să vadă dacă fata e în spatele lui și îi zărește silueta, neclară și unduitoare, o vede dublu când se uită prin vitrinele de sticlă ale hotelului. Și apoi vede o mașină care semnalizează că trage lângă bordură și pulsul începe să-i încetinească. E aici. În sfârșit. Slavă Domnului. Noaptea asta îngrozitoare se încheie aici. Mijește ochii ca să focalizeze, să caute luciul liniștitor al părului ei blond-alburiu pe scaunul șoferului, dar nu e acolo. Geamul coboară și el se dă puțin înapoi de teamă.

– Poftim? îi spune el femeii cu părul închis la culoare, de la volan. Ce cauți aici? Unde e soția mea?

– E în regulă, zice femeia. Ea m-a trimis. A băut prea mult. M-a rugat să te aduc acasă. Haide, urcă.

Bărbatul se uită în spatele lui după fată, o vede cum iese din hotel și pleacă iute în direcția opusă, cu poșeta strânsă pe lângă ea.

- Am apă. Am cafea. Haide. O să ajungi acasă cât ai zice pește.

Cățelul din poala ei mârâie încet la el, când bărbatul se strecoară pe scaunul din față.

- Credeam că ai plecat, spune el, pipăind în spate după centura de siguranță. Credeam că ai plecat din oraș.

Femeia îi zâmbește în timp ce deșurubează capacul unei sticle de apă și i-o oferă.

- Da, spune ea. Am plecat. Dar a avut nevoie de mine. Așa că... în fine. Bea aia. Bea tot.

Bărbatul duce sticla la gura uscată, uscată, și o bea pe toată. Apoi închide ochii și așteaptă să ajungă acasă.

PARTEA ÎNTÂI

**Urmărește pe Netflix din mai:
Bună! Ne-am născut în aceeași zi!**

Creatorii serialelor *Monstrul din vecini* și *Escrocherii romantice în serie* îți prezintă o producție deosebită. Este un podcast în cadrul unui documentar, un fel de docu-podcast, ca să-i spunem așa. În iunie 2019, populara gazdă de podcasturi Alix Summer, cunoscută pentru seria *Femeie 100%* despre femeile de succes, a schimbat registrul cu un proiect singular, pe care l-a intitulat *Bună! Ne-am născut în aceeași zi!*, despre o femeie

din cartierul ei născută în aceeași zi cu ea. Pe măsură ce proiectul a evoluat, Summer a început să afle mult mai multe despre vecina ei rezervată decât și-ar fi putut închipui și, după câteva săptămâni, viața lui Summer era făcută praf și doi oameni erau morți. O producție care îți dă fiori și oferă o incursiune șocantă în cele mai întunecate unghere ale omenirii: îți garantăm că vei devora toate episoadele într-o singură zi.

Bună! Ne-am născut în aceeași zi!
UN SERIAL ORIGINAL NETFLIX

Ecranul e întunecat. Treptat, se dezvăluie interiorul unui studio de înregistrări.

Pe ecran scrie:

Înregistrare din podcastul lui Alix Summer, 20 iunie 2019

O voce de femeie începe să se audă încet.

„Te simți bine acolo, Josie?”

„Da. Sunt bine.”

„Perfect. Bun. Păi, cât timp mă pregătesc eu, poți să-mi povestești ce ai mâncat la micul-dejun?”

„Oh. Păi...”

„Doar ca să testez calitatea sunetului.”

„Aha. OK. Păi, am mâncat pâine prăjită. Două felii de pâine prăjită. Una cu gem. Alta cu unt de arahide. Și am băut o cană de ceai. Cel elegant de la Marks & Spencer. În cutie aurie.”

„Cu lapte?”

„Da. Cu lapte.”

O pauză scurtă.

Camera face turul studioului gol de înregistrări, focalizând pe anumite detalii: liniile care urcă și coboară pe monitor, o pereche de căști abandonate, o ceașcă goală de cafea.

„Cum e? E OK?”

„Da. E perfect. Suntem gata. O să număr înapoi de la trei, apoi o să te prezint. Bine?”

„Da. E bine.”

„Grozav. Deci... trei... doi... unu... Bună și bine ați venit! Numele meu e Alix Summer și astăzi v-am pregătit ceva ușor diferit...”

Sunetul se estompează și cadrul se întunecă din nou.

Începe să ruleze genericul de început.

SÂMBĂȚĂ, 8 IUNIE 2019

Josie simte disconfortul soțului ei când pășesc împreună în lumina aurie din gastropub. A trecut pe lângă acest local de o sută de ori, gândindu-se: „Nu e pentru noi”. Toată lumea e prea tânără. Afară e o tablă pe care sunt scrise cu creta preparate de care n-a auzit niciodată. „Ce e aia butargă?” Dar anul acesta ziua ei a picat într-o sâmbătă și anul acesta nu a mai spus: „Oh, e în regulă să comandăm ceva de mâncare și să bem un vin”, când Walter a întrebat-o ce vrea să facă. Anul acesta s-a gândit la lumina mizerie de la Lansdowne, la zumzăitul sporovăielilor, la șampania în frapiere așezate pe mesele de afară, în zilele călduroase de vară, și s-a gândit la banii pe care îi lăsase bunica ei luna trecută în testament, s-a privit în oglindă, a încercat să se vadă ca pe genul de persoană care își sărbătorește ziua de naștere într-un gastropub din Queen’s Park și a zis: „Ar trebui să ieșim să luăm cina în oraș”.

„În regulă”, a spus Walter. „Te gândești la vreun local anume?”

Iar ea a spus: „La Lansdowne. Știi care. Pe Salusbury Road.”

El doar a ridicat dintr-o sprânceană și a spus: „E ziua ta, tu alegi.”

Acum îi ține ușa și ea intră. Rămân o clipă ca naufragiați, lângă un indicator pe care scrie „Vă rugăm, așteptați să fiți conduși la masă”, iar Josie, cu poșeta lipită de burtă, ținută cu brațele, se uită în jur la cei veniți devreme să mănânce și să bea.

– Fair, îi spune ea tânărului care apare, cu un clip-board în mână. Josie. Am rezervat o masă pentru șapte și jumătate.

El zâmbeste uitându-se de la ea la Walter și înapoi, după care spune:

– Două persoane, da?

Sunt conduși la o masă drăguță dintr-un colț. Walter pe o banchetă, Josie pe un scaun de catifea. Primesc meniurile, sub formă de foi prinse de o plăcuță de lemn. S-a uitat mai devreme pe meniul online, ca să fie în stare să caute pe Google anumite preparate, dacă ar fi cazul, așa că știe deja ce să ceară. Și o să comande șampanie. Nu-i pasă de ce o să creadă Walter.

Atenția îi e atrasă de o intrare zgomotoasă. În pub își face apariția o femeie ținând în mână un balon pe care scrie *Regina sărbătorită*. Are părul de un blond-alpin, tuns într-o formă care îl face să se miște de parcă ar fi lichid. Poartă pantaloni largi și un top croit din două bucăți de material negru, unite cu dantelă pe laterale. Are pielea luminoasă. Zâmbetul larg. În urma ei vine un grup, alte persoane de o vârstă asemănătoare; cineva ține în mână un buchet de flori, altcineva, o sumedenie de pungi elegante de cadou.

– Alix Summer! spune femeia, cu o voce răsunătoare. Rezervare pentru paisprezece persoane.

– Ia uite, spune Walter, dându-i un ghionț ușor. Altă sărbătorită.

Josie încuviințează din cap, distrasă.

– Da, spune ea. Așa pare.

Grupul îl urmează pe ospătar până la o masă care e chiar vizavi de cea a lui Josie. Josie vede deja pe masă trei frapiere, fiecare cu câte două sticle de șampanie la rece. Invitații se așază zgomotos, strigând care unde să stea, fiindcă nu vor să stea lângă bărbatii lor, pentru numele lui Dumnezeu, și femeia pe nume Alix Summer îi îndrumă pe toți cu acel zâmbet larg, în timp ce un bărbat înalt cu părul roșcat, care probabil e soțul ei, îi ia balonul din mână și îl leagă de spătarul unui scaun. Nu după mult timp, toată lumea e așezată la locul ei și se desfac primele sticle de șampanie și se toarnă în paisprezece pahare, întinse de paisprezece persoane cu brațe bronzate și brățări de aur și mâneci de cămăși albe, apretate, și cu toții își apropie paharele, cei din capetele mesei se ridică să ajungă peste masă, și cu toții spun: „Pentru Alix! La mulți ani!”

Josie o fixează cu privirea pe femeie.

– Câți ani zici că are? îl întreabă pe Walter.

– Doamne! Habar n-am. Acuma e greu să-ți dai seama. Patruzeci și ceva, poate?

Josie dă din cap aprobator. Astăzi împlinește patruzeci și cinci de ani. I se pare greu de crezut. A fost odată tânără și a crezut că vârsta de patruzeci și cinci de ani va veni lent și imposibil. A crezut că vârsta de patruzeci și cinci de ani va fi o altă lume. Dar a venit repede și nu e deloc așa cum a crezut că va fi. Îi aruncă o privire lui Walter, cu gloria sa fanată, și se întreabă cât de diferit ar fi stat lucrurile dacă nu l-ar fi cunoscut.

Avea treisprezece ani când s-au cunoscut. El era un pic mai mare ca ea; mă rog, *mult* mai mare, de fapt. Toată lumea a fost șocată la vremea respectivă, mai puțin ea. S-a măritat la nouăsprezece ani. A făcut un copil la douăzeci și doi de ani. Altul la douăzeci și patru. O viață trăită pe repede înainte și acum, aparent, ar

trebui să ajungă în vârf, la apogeu, și apoi să coboare încet, mulțumită, de cealaltă parte, dar nu are impresia că a existat vreodată un apogeu, ci mai degrabă un abis alcătuit din traume, căruia îi tot dă târcoale, cu un nod de groază înfipt adânc în stomac.

Acum, Walter e pensionat, părul i s-a dus, la fel și mare parte din auz și văz, iar apogeul lui, de la vârsta mijlocie, e undeva atât de departe în timp și atât de înnămolit în dificultățile arzătoare ale creșterii unor copii, încât e aproape imposibil să-și aducă aminte cum era el la vârsta ei.

Josie comandă lipie cu feta și roșii uscate la soare, urmată de tagliata de ton („Cuvântul TAGLIATA provine de la verbul TAGLIARE, a tăia”) cu piure de fasole cannellini și o sticlă de Veuve Clicquot („Veuve Clicquot Yellow Label este apreciată pentru aromele bogate, cu un iz de prăjit”) și îl ia de mână pe Walter și își trece un deget peste pielea cu pete de bătrânețe și întreabă:

- Ești bine?

- Da, sigur că da. Sunt bine.

- Ce părere ai despre localul ăsta?

- E... da. E drăguț. Îmi place.

Josie zâmbeste larg.

- Bun, spune ea. Mă bucur.

Ridică cupa cu șampanie și o întinde spre cea a lui Walter. El își atinge paharul de al ei și spune:

- La mulți ani!

Josie rămâne cu zâmbetul înghețat pe față când o privește pe Alix Summer, alături de grupul ei mare de prieteni, de soțul roșcovan, cu brațul așezat lejer pe spătarul scaunului ei, de platourile mari cu mezeluri și pâine aduse la masă și așezate în fața lor, de parcă ar fi apărut din senin, de gălăgia pe care o fac, de felul

în care umplu fiecare centimetru de spațiu cu vocile și brațele și mâinile și cuvintele lor. Energia pe care o emană e efervescentă, o auroră boreală unduitoare și îmbătătoare a celor care simt, sâcâitor și splendid, că totul li se cuvine. Și acolo, în mijlocul agitației, stă Alix Summer, cu zâmbetul ei larg și dinții mari, părul care îi reflectă lumina, lăntșorul simplu de aur cu un pandantiv care atârână de el și îi atinge ușor claviculele luminoase de fiecare dată când se mișcă.

- Mă întreb dacă azi e și ziua ei, cugetă ea.

- Poate, spune Walter. Dar e sâmbătă, cine știe?

Mâna lui Josie găsește lăntșorul pe care îl poartă la gât de când avea treizeci de ani; cadoul ei de la Walter pentru ziua de naștere din anul acela. Se gândește că poate ar trebui să-i adauge un pandantiv. Ceva strălucitor.

În aceeași clipă, Walter îi împinge un cadou mic peste masă.

- Nu e cine știe ce. Știu că ai zis că nu vrei nimic, dar nu te-am crezut, zice el rânjind, iar ea îi zâmbeste la rândul ei.

Desface cadoul și scoate o sticlă de parfum Ted Baker.

- E minunat, spune ea. Îți mulțumesc mult.

Se apleacă și îl sărută ușor pe obraz.

La masa de vizavi, Alix Summer deschide pungi de cadou și felicitări și le mulțumește prietenilor și rude-lor. Așază o felicitare pe masă și Josie vede că are imprimat pe ea numărul patruzeci și cinci. Îi dă un ghionț lui Walter.

- Uite, spune ea. Patruzeci și cinci. Ne-am născut în aceeași zi.

Când cuvintele îi părăsesc buzele, Josie simte cum o străbate mâhnirea mușcătoare pe care a simțit-o cea mai mare parte din viață. Niciodată nu a găsit nimic

de care să lege senzația asta; niciodată n-a știut ce înseamnă. Dar acum știe.

Înseamnă că a greșit, că totul, efectiv totul la ea e greșit și că nu i-a mai rămas prea mult timp să devină așa cum trebuie.

O vede pe Alix cum se ridică în picioare și pornește spre toaletă, sare și ea în picioare și spune:

- Mă duc până la baie.

Walter ridică, surprins, privirea de la farfuria cu suncă de Parma și pepene galben, dar nu spune nimic.

O clipă mai târziu, reflexia lui Josie și cea a lui Alix se văd una lângă alta în oglinda de deasupra chiuvetelor.

- Bună! spune Josie, cu o voce mai ascutită decât își închipuise. Ne-am născut în aceeași zi!

- Oh! spune Alix, afișând pe loc o expresie caldă și deschisă. Azi e și ziua ta?

- Da. Patruzeci și cinci de ani!

- Uau! spune Alix. Și eu. La mulți ani!

- Și ție!

- La ce oră te-ai născut?

- Doamne, spune Josie. Habar n-am.

- Nici eu.

- Te-ai născut în apropiere?

- Da, la St. Mary's. Tu?

Lui Josie dă să-i sară inima din piept.

- Și eu tot la St. Mary's!

- Uau! spune Alix din nou. Ce ciudat.

Degetele lui Alix se duc la pandantivul de la gât și Josie vede că e o albinuță de aur. E gata să mai spună altceva despre coincidența nașterii lor, când ușa toaletei se deschide și intră una dintre prietenele lui Alix.

- Aici erai! spune prietena.

Poartă jeansi decolorați, în stilul anilor șaptezeci, cu o bluză căzută pe umeri, și cercei rotunzi, uriași.

- Zoe! Doamna asta e născută în aceeași zi cu mine! E sora mea mai mare, Zoe.

Josie îi zâmbește lui Zoe și spune:

- Ne-am născut în aceeași zi, la același spital.

- Uau! Ce tare, spune Zoe.

Apoi Zoe și Alix schimbă subiectul de la Coincidența Uriașă și Josie vede imediat că s-a dus clipa aceasta stranie de conexiune, că a fost trecătoare și imponderabilă pentru Alix, dar, din cine știe ce motiv, pentru Josie are importanță și sens, iar ea și-ar dori să o apuce strâns și să o readucă la viață, dar nu poate. Trebuie să se întoarcă la soțul ei și la lipia ei și s-o lase pe Alix să se ducă și ea înapoi la prietenii și la petrecerea ei. Rostește un „Pa!” încet când se întoarce să plece, iar Alix îi zâmbește și spune:

- La mulți ani!

- Și ție! spune Josie, dar Alix nu o mai aude.

Ora 13

Lui Alix i se învârtie capul. Cocktailuri Tequila Slammer la miezul nopții. Prea mult. Nathan își toarnă un scotch și mirosul băuturii o face pe Alix să simtă că o ia și mai rău amețeala. Casa e cufundată în tăcere. Uneori, când au o bonă mai energică, cei mici sunt încă treji când ajung ei acasă, neastâmpărați și enervant de treji. Uneori, televizorul e dat la maximum. Dar în noaptea asta nu. Bona de cincizeci și ceva de ani, cu o voce blândă, a plecat cu o jumătate de oră în urmă și casa e curată, mașina de spălat vase bâzâie în bucătărie, pisica se întinde cu subînțele pe canapeaua lungă în direcția lui Alix, torcând deja, încă dinainte ca mâna lui Alix să-i atingă blana.

- Femeia aia, strigă ea la Nathan, scoțând o gheruță a pisicii din materialul pantalonilor. Cea care se tot

uita lung. A venit la toaletă. Se pare că azi împlinește și ea patruzeci și cinci de ani. De-asta se uita lung.

- Ha, spune Nathan. Sunteți născute în aceeași zi.

- Și s-a născut tot la St. Mary's. Ciudat, știi că mereu am crezut că trebuia să am o soră geamănă. Mereu m-am întrebat dacă mama n-a lăsat-o cumva pe cealaltă la spital. Poate că ea era.

Nathan se așază greoi lângă ea și își învârt scotch-ul în pahar, în jurul unui cub de gheață solitar, unul din cele uriașe, cilindrice, pe care le face cu apă minerală.

- Ea? spune pe un ton indiferent. Foarte puțin probabil.

- De ce nu?

- Pentru că tu ești superbă și ea e...

- Cum?

Alix se simte cuprinsă de o dreptate moralizatoare. Îi place că Nathan crede că e drăguță, dar și-ar dori ca Nathan să perceapă și frumusețea femeilor mai puțin atrăgătoare în felul acela convențional. Îl face să pară superficial și misogin când denigrează înfățișarea femeilor. Și pe ea o face să simtă că nu-i prea place de el.

- Mie mi s-a părut foarte drăguță. Știi, cu ochii ăia atât de căprui, că par aproape negri. Și părul ondulat. În fine, e ciudat, nu-i așa? Ideea că doi oameni s-au născut în același loc, în același timp.

- Nu neapărat. Probabil s-au mai născut încă zece copii la St. Mary's în ziua aia. Poate chiar mai mulți.

- Dar să te întâlnești cu unul dintre ei, și chiar de ziua ta...

Acum, pisica e încovrigată cuminte la ea în poală. Își trece vârfurile degetelor prin gulerul de blană din jurul gâtului ei și închide ochii. Camera se învârt din nou. Deschide ochii, împinge ușor pisica din poală și fuge la toaleta de pe hol, unde vomită violent.

DUMINICĂ, 9 IUNIE

Josie se trezește brusc dintr-un vis mocirlos, un vis atât de aproape de suprafața conștiinței sale, încât aproape că îl poate controla. Se află la Lansdowne. Alix Summer e acolo și o cheamă lângă ea la masă. Fructiere extravagante împodobesc masa. Prietenii ei pleacă. Pubul e gol. Alix și Josie stau una în fața celeilalte, iar Alix spune: „Am nevoie de tine“. Apoi Josie se trezește.

Din cauza autobuzelor.

Ca de obicei.

Locuiesc chiar lângă o stație de autobuz, pe o șosea aglomerată și murdară, la limita dintre cartierele Kilburn și Paddington. Vilele victoriene impunătoare de pe strada asta au fost construite, potrivit unui site destinat istoriei locale, în anul 1876, pentru negustorii înstăriți. Șoseaua ducea odată spre stațiunea balneară de la Kilburn Priory și huruia și trepida sub roțile trăsurilor și copitele cailor. Acum, fiecare vilă grandioasă de pe stradă e împărțită în apartamente transformate stângaci, iar fațadele frumos ornamentate au pete de culoarea ziarelor vechi, din pricina circulației nesfârșite a mașinilor, care trec atât de aproape. Și a autobuzelor. Sunt trei pe traseul acesta și unul trece sau oprește afară o dată la câteva minute. Șuierul amortizoarelor

hidraulice, când autobuzele trag în stație, e atât de zgomotos, încât uneori îl face pe câțel să se ascundă într-un colț.

Josie se uită la ceas. E 8.12 dimineața. Trage drapelele grele din denim și aruncă o privire pe stradă. E la câțiva metri de capetele oamenilor din autobuz, cu toții orbi la femeia care îi spionează de la fereastra dormitorului. Câțelul i se alătură și ea îi prinde capul în palmă.

– 'Neața, Fred.

E puțin mahmură. Jumătate de sticlă de șampanie aseară și apoi au încheiat cu o Sambuca. Mult mai mult decât e obișnuită Josie să bea. Se duce în camera de zi, unde Walter stă la masa din dreptul ferestrei care dă spre stradă.

– 'Neața, spune el, zâmbindu-i reținut, înainte să-și întoarcă privirea spre ecranul computerului.

– 'Neața, răspunde ea și se duce spre bucătărie. I-ai dat de mâncare câțelului?

– Da, i-am dat. Și l-am scos și afară.

– Mulțumesc, spune ea călduros.

Fred e câțelul ei. Walter nu și-a dorit niciodată câine, cu atât mai puțin un câțel de poșetă ca Fred, care e rasa pomchi¹. Ea își asumă toată responsabilitatea în această privință și îi e recunoscătoare lui Walter pentru orice mic ajutor cu el.

Își pregătește câteva felii de pâine prăjită și o cană cu ceai și se ghemuiește pe canapeaua mică din colțul camerei. Când pornește telefonul, vede că azi-noapte a căutat-o pe Google pe Alix Summer. Asta explică de ce a visat-o înainte să se trezească.

Se pare că Alix Summer e o gazdă de podcasturi și jurnalistă destul de cunoscută. Are opt mii de urmăritori

pe Instagram și la fel de mulți pe Twitter. Biografia ei spune: „Mamă, jurnalistă, feministă, curioasă și băgăcioasă de profesie, practicantă eșuată de yoga, rezidentă/fană a Queen's Park“. Apoi e un link spre canalul ei de podcast, care se numește *Femeie 100%*, în care interviează femei de succes despre cum e să fie femei de succes. Josie recunoaște câteva nume: o actriță, o prezentatoare de știri, o sportivă.

Începe să asculte un episod: invitata e o femeie pe nume Mari le Jeune, care conduce un imperiu global din industria frumuseții. Vocea lui Alix din introducere e catifelată și Josie înțelege de ce a urmat tocmai această carieră.

– Ce ascuți? îl aude pe Walter că întreabă.

– Doar un podcast. E femeia aia, Alix, pe care am întâlnit-o aseară în pub. Cea născută în aceeași zi cu mine. Cu asta se ocupă, răspunde ea.

Mai ascultă o vreme. Femeia pe nume Mari vorbește despre căsătoria la o vârstă fragedă cu un bărbat care o controla. „El controla tot ce făceam, tot ce mânecam, tot ce purtam. I-a întors pe copiii mei împotriva mea. I-a întors pe prietenii mei împotriva mea. Viața mea era atât de mărunță, de parcă ar fi luat-o și ar fi stors-o până și de ultima picătură din mine. Și apoi, în 2005, a murit pe neașteptate. Și a fost ca și cum aș fi apăsătorul de resetare a vieții mele. Am descoperit că în toți anii aceia întunecați lângă soțul meu, când am crezut că sunt singură pe lume, mai mulți oameni așteptau undeva în fundal să mă întorc la ei. Ei fuseseră acolo în tot acest timp. Ei m-au pus din nou pe picioare și m-au luat alături de ei.“

Apoi intervine vocea lui Alix. „Și dacă soțul tău, și sper că n-o să sune aspru sau insensibil ce voi spune, dar dacă n-ar fi decedat atât de tânăr, care crezi că ar fi

¹ Încrucișare între pomeranian și chihuahua